

המלי הקרים ניה נויה. גם מהנו הימי ומיili ומלי עלי (לקמן לח). וגם המלי נו נמי נלי כל גויס. ובעמ"ד דעם הרשכ"ה (תו"א בית ג שער ז צג) ממה לומס קוסיות.

ודבריו נל ישרו צעוי

זו, כי ממה דכתן סר"ז

לקלין צינוי נלייתן, גם

צולם' דהקסרו ניה נויה

ונג נלי, סרי כו' מורה

נהצען, כי כל כי הלי

מייקי נסמנא מגלייתו,

כי כל שמה מכל

פהו, מה' הולכים נמי

וכו' צה' נסמנא מגלייתן

עדין כי, מקרי נסמנא

מגלייתו. וניה, פטיטה טע"י נישן שי

ניעפת ונסמנית¹, וכל נלי מנכל נלייתו.

וגם סר' למ"י ס"ק (לח.) דשה נגי

להיות האור נוהג, ונתבצלו המגינים דשו

ביהגמיה, וקחמר פ"ק כל המגינים חסרים וכו'

ודמי דהן סהדי נסמנא המגינים מכמות שחי

נמיים חיים, ולין קוטי לדעת סר"ז ורכ"ז,

נדביטה לחמת ק"י. מ

אלא דמויכת לומר דקליות נל מסמנא כלל

מכמות שחי מקודם, ולין מדים מכל נס

הס פס קליות, וגס שמו רוחים סמאניות.

חולי כי נזה כמ רצ"ז וח"ל, קליות ינטו

צמנוע, ע"כ, וככ"ג נל מנכל נל.

ולענין הילכה, נכמהה טיה נרהה לומר, דיוון

דאיה ממלת דרצן, צל סופלים פלק חמל

מוחלי, דל נרו עליון, שלין מדים מזמין

חציר על סקליות, עכ"ל.

אכן מהר הסקפה נל שי, כי דעת כל

גופ זומן סגניז טעמו, וליה סממי לו ציומך. וס דוקה לדעת ס"ה ספיק דעת כל"ה (רא"ה בפרק הבית שם צה), אבל לפסק מラン הצל ספיק לדעת לטים, כל גוונך חסוך.

[א] דבר שאינו נאכלי

ובו'. כמו סר"ז נפ'

חין מעמידין (ע"ז יד:

מדפי הריב"ר ד"ה

והשלכות) ו"ל, מ"מ

לכתי' הולך נכם' וכו'

ומיס וכו', מה מיס צלט

נטנו מגלייתן ע"י

פיה, מה' הולכים נמי

וכו' צה' נסמנא מגלייתן

ע"י הולך וכו', מדרגן ותקמכו הילך וכו'.

ונל' דמלל מוקס כיוון דחקמכו הילך, דומייה

לקלה בעין, וכל צלט נסמנא מגלייתו ע"י

סיהו, כגון קליות, היפלו והוא דבך שלן נחכל

כמום שאות מי, וועלה על צולחן מלכים, חיין

זו מטוס ציטולי גויס וכו'. ומדברי רצ"ז

למדתיה, סכמג (לח: ד"ה והחמן וד"ה וקליות)

געלייתה להחמן וסקליות מוחלין, מפני צלט

נסמנא מגלייתן. ומה' דבכי הריב"ר מטעין כן,

סכמג (טו: מדפי הריב"ר) ממעין וקליות וכו'

והס נל היה ז"ל סוגר כן, נל טיה גליך לצטוו

זה, מיון צהו' כומג לייטני דסורה ופומנדימל

וכו'. אבל הרכמג"ס ז"ל כתג נפ' י"ז מסלכות

מלכלנות חסכוות (ה"ז) וכן קליות כל גויס

מוחלי, דל נרו עליון, שלין מדים מזמין

חציר על סקליות, עכ"ל.

ראיתי נספל"ח (סק"א) ספקה לדבוי הר"ן,

1. כתוב במזמור לדוד, נכתב בצד זימני דנצלית רכה דראיה לגמוע דהינו מגילג'ן' וא"כ היה לא נשתניתה ואמאי אסירה, ברם קושטא הוא דהיא נמי נכרת ע"י גלגול, דכשהיא חיה אינה מתגלגת, دمش"ה קרויה ביצה מגולגלת, וכמ"ש המפרשים ז"ל, אלא דר' שעם כל דברי הרוב לא תי' מידי לקו' הפרט, שקרושיתו הן הנה לדברי הג"א והב"ח, שכתו' דטעם החילוק משום דכשמשנה יש לחוש לדבר טמא, וא"כ ביצה ע"ג דמינך צלייתה, מ"מ ליכא בה חשש דלא מיחפה בטמא וכן כל צלי.